

פרשת ראה (2)

א. מתכוננים לכניסה אל הארץ ונזכרים בהוראות ההפעלה שלה – מה מותר ומה אסור לאכול בה, כיצד יש לנהוג באדמתה וביושבים עליה כיצד ראוי לנהוג בקהילה העתידה להיבנות בה.

ב. (יב) כי ימכר לך אחיך העברי או העבריה ועבדך שש שנים ובשנה השביעית תשלחנו חפשי מעמך: (יג) וכי תשלחנו חפשי מעמך לא תשלחנו ריקם: (יד) העניק תעניק לו מצאנך ומגונך ומיך אשר ברכך ה' אלהיך תתן לו: (טו) וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויפדך ה' אלהיך על כן אנכי מצוך את הדבר הזה היום: (טז) והיה כי יאמר אליך לא אצא מעמך כי אהבך ואת ביתך כי טוב לו עמך: (יז) ולקחת את המרצע ונתתה באזנו ובדלת והיה לך עבד עולם ואף לאמתך תעשה כן: [דברים טו, 12 – 17]

ג. הקושי לשחרר את האחוזים בידינו, את הנתונים למרותנו, את השייכים לנו (לדעתנו), גדול כמעט כמו הקושי שלנו להשתחרר מאדונינו שלנו. לעמוד ברשות עצמי, בלא תלות באחרים ובלא משענת של אדנות עלי – להיות יתומה.

ד. עצת חינוך / מאיר ויזלטיר

נמוג לו העידן האבהותי
והדיבר החמישי נוצץ
בברק המאכלת האדיפלית.

על כן עצה אחת בלבד
תבקע מתוך גרוני הקמאי (יותר לא אבלבל במוח):

אל תהיו שום צמח מטפס
לא גפן אפילו לא ורד
תמיד יפריד אתכם אויר, ומכל עבר.